

I. La fe en Jesucrist

1. La fe és un do de Déu. Una cosa que tots diuen i que hem assumit és que la fe és un do. Per què jo sí i els meus amics o el meu germà no? Els regals de vegades s'acullen i de vegades no, i fins i tot hi ha qui els torna a regalar. No s'aprecien. Amb la fe pot passar igual. És un regal que de vegades es deixa de banda.

2. La fe, inicialment, és una expressió de confiança absoluta.

3. La confiança d'un nen llançat a l'aire pel pare i que riu ple de confiança, sense pensar en res més. Ni tan sols es planteja si el pare el recollirà quan caigui.

4. Nosaltres creiem en el Déu de Jesús, en Déu tal com el presenta i el descriu Jesús en els Evangelis i no en un altre. De vegades sents dir "el de dalt", per parlar de Déu. Però aquest no és el Déu del qual Jesús parla a l'Evangelí. Els cristians, com a mínim els dels moviments apostòlics, volem ser fidels a Jesús i creiem en el Déu de qui Jesús parla, en el seu Pare.

5. Tots tenim una experiència de fe diversa, amb barreja d'herències familiars, culturals, de descobriments personals, d'experiències de vida personals, d'una educació i d'unes influències diferents. És una altra cosa a tenir en compte: descobrir que tenim experiències diverses i cap és igual a una altra. Cada fe és única. Qui sempre ha estat malalt té una experiència de Déu diferent de qui sempre hagi estat sa.

6. La fe ha d'estar centrada en Jesucrist Ressuscitat, això és important, perquè de vegades costa fer el pas de Jesucrist a Jesús. Aquesta fe ens porta a una conversió constant a Jesucrist (ser com Ell) i als altres (als diferents testimonis de Jesús, actuals o passats: altres cristians, del tipus que siguin. De tots podem aprendre).

7. No podem deslligar Jesucrist de la vida, del que vivim (penes, alegries), i aprofitar l'oportunitat per créixer espiritualment: fonamentar el que som i vivim en Jesucrist.

8. Tot això ens convida a viure tenint Jesucrist com a centre de la vida i compartint aquesta experiència amb altres cristians, és a dir, en Església, ja que seguim a Jesucrist en comunitat.

II. Jesucrist, llum de la vida cristiana

a. La fe en Jesucrist afecta a tot el que som i fem. Afecta perquè hem estat educats en la fe o volem viure en la fe: el més quotidià i el més important de la vida. Jesucrist com a llum

b. La fe en Jesucrist és una experiència personal única de trobada amb Ell, de tal manera que dóna color, el seu color, als nostres pensaments, sentiments i actuacions en la vida de cada dia.

c. Aquesta fe ha de ser:

- **Ferma:** consistent, com els homes i les dones d'experiència quan els fills vénen amb problemes, li treuen importància, no vacil·len per qualsevol cosa: "Roma veduta, fede perduta". Roma no és l'evangeli per això si la veiem no perdem la fe, en la vida trobarem mals exemples cristians per tot arreu.
- **Fidel:** adherida a Jesucrist, però no només quan les coses em van bé. Alguns diuen: "estic enfadat amb Déu, perquè...".
- **Contemplativa:** d'enamorats de Jesucrist, passant estones amb l'estimat – "pelando la pava" amb Jesús / como si presente me hallare, admirando su bondad, beber los vientos por Él, bebiendo sus aires... ¡"Melibeo soy"! Contemplar Jesucrist, poder dir: Crist sóc, m'he convertit en ell.
- **Alimentada:** conèixer millor a Jesucrist, utilitzant els mitjans que puguem: Estudi d'Evangeli en les zones, recessos, etc. I a la RV, atenció al jutjar! No prenem l'Evangeli com un receptari, sinó com la possibilitat de conèixer millor a Jesucrist a través del fet de què estem tractant. També coneixem més al Senyor = expressió de l'Església primitiva: és el Senyor! I resar: cadascú va trobant la seva manera. Mil maneres! La que més convingui en cada moment. A mi: salms, especialment en els moments dolents, també amb ells podem alimentar la nostra fe, però cadascú ha d'anar trobant la seva. Els cartoixans tenien pares i germans, i els pares resaven amb els salms, mentre els germans resaven rosaris. Hi ha vegades en que no et surten oracions i només amb el parenostre et trobes a gust. Anar descobrint les diferents formes d'oració
- **Celebrada:** especialment de forma comunitària, desitjar celebrar-la, desitjar retrobar-me amb la gent amb la que comparteixo la fe, tot i que el capellà sigui un desastre. Que l'important sigui l'eucaristia, esperar el diumenge, participar amb altres cristians. La meua fe de militant d'ACO s'uneix a la de la senyora amb la que estic assegut al banc que ha passat per mil històries en la vida i continua allà al banc resant. Dir l'oració que m'omple el cor, inventar l'oració que m'uneix a Jesucrist.
- **Compromesa:** amb els criteris de l'Evangeli, que l'Evangeli tenyeixi de color la nostra vida, sabent que no podem fer les coses com en els temps de Jesús, però tenint les opcions de Jesús amb els més febles, els exclosos, els descartats, els pecadors. Proclamar l'Any de Gràcia del Senyor.
- **Profètica:** que denuncia (o posa negre sobre blanc) el que és contrari a l'Evangeli. El profeta no és el que anuncia el futur, és el que recorda constantment l'Aliança, i en la qual té un lloc molt important la defensa de la vídua, l'orfe i l'immigrant. Buscar la manera que de la denúncia pugui sorgir alguna cosa positiva, una fe que advoqui per la vinguda del regne, que fa propostes que sorgeixen de l'Evangeli, que anuncia un cel nou i una terra nova.
- **Personal:** ja no crec pel que els altres em diuen, com els samaritans diuen a la samaritana: Ara ja no creiem només pel que tu ens has dit, sinó perquè nosaltres

mateixos li hem sentit i sabem que aquest és realment el salvador del món (Jn 4,42). He elaborat meua pròpia confessió de fe que he anat desenvolupant des de l'experiència: com Maria, vaig guardant totes aquestes coses (la vida) records en el meu cor. L'elaboració de la pròpia fe des de l'experiència, no des de la teoria.

• **Comunitària:** crec en el si de l'Església, crec en Déu Pare, Fill i Esperit Sant tal com els creu l'Església. És una fe que celebren amb altres cristians molt diferents de mi mateix, als que accepto sense sentir-me superior. Si el meu únic jutge és Déu, el seu únic jutge és Déu. Puc trobar-me en l'eucaristia al costat d'altres amb els que puc discrepar.

d. Malgrat les nostres seguretats, de vegades ens veiem embolicats pels dubtes. És una realitat per a la qual hem d'estar preparats. Resar demanant la fe.

i. La fe hauria d'impregnar tot el nostre jo amb l'Esperit de Jesucrist perquè visquem i sentim profundament l'Evangelí, fixant-nos especialment en els preferits de Jesús.

f. No ens ha de fer por aquesta preferència de Jesús pels petits i pels humils, pels malalts, pels pobres. Això sí, amb el realisme que no són com jo me'ls imagino, no són de disseny. Són com són, i ho podem passar malament vivint aquesta opció. Però hauríem de fer nostre el text del Judici Final: Us asseguro que tot el que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.

g. La fe en Jesucrist hauria de ser una esperança per als més desfavorits de la nostra societat. Des de la fe podem mirar el nostre món com no condemnat al fracàs, malgrat totes les imperfeccions i injustícies que veiem en la nostra societat.

h. Per creure que el món esdevindrà (arribarà a ser) el món de Déu ens hem de fonamentar en Jesucrist mort i ressuscitat, nascut, entregat i fet pa de vida per a nosaltres.